

Ἡ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμούς μητρὸς σου» στί-
φνον γὰρ χαρίτων ἔζη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιδὸν χύσεις περὶ σῶ τραχίλεω.»
Παροιμίαι Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοβράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις δραχ. 6.

Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις » 7.

Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ » 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.

Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.

Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

Η ΖΟΥΜΑ, Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΚΙΝΝΑΣ.

Κεφάλαιον 6'.

Εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον εἶχομεν μείνει ἐκεῖ, ὅπου οἱ Ἰνδοὶ ὤμοσαν διὰ νὰ φυλάξωσι μυστικὸν τὸ δένδρον τῆς υἰείας, καὶ εἰς τὴν φιλονεικίαν τοῦ Μιρβάν καὶ τοῦ Ἀζάν, καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν Ἰνδῶν εἰς τὰ ἴδια. Ἦδη παιδία μου, θέλομεν διηγηθῆ πῶς ὑπεδέχθησαν αἱ Ἰνδιάνναι τὴν ἀντιβασίλισσαν, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Λίμαν, ἐτι δὲ καὶ περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς.

Οἱ Ἰνδοὶ ἠναγκασμένοι ὄντες νὰ προσκοιῶνται, εἰδείνουον πάντοτε πλαστὴν ὑποταγὴν. Ὅθεν πλῆθος νεανίδων Ἰνδῶν μὲ κἀνίστρα γιμάτα ἀπὸ ἄνθη ἐξῆλθον εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως τῶν Λίμας διὰ νὰ ὑποδεχθῶσι τὴν ἀντιβασίλισσαν ἐρχομένην. Ἐπροπορεύετο δὲ αὐτῶν ἡ Ζουμά, τῆς ὁποίας τὸ κάλλος, καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία τοσοῦτον κατέβλεζαν τὴν κόμησσαν, ὥστε μετὰ τινὰς ἡμέρας, μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπρέτουν εἰς τὸ παλάτιον, ἔλαβεν αὐτὴν ὡς θαλαμηπόλον τῆς, δηλαδὴ εἰς τὴν ἰδιαίτεράν ὑπηρεσίαν τοῦ δωματίου τῆς. Ἀλλ' ἡ πρὸς αὐτὴν εὐνοία τῆς ἀντιβασίλισσης ἐφάνη εἰς τὴν φίλην τῆς Βεατρίδα ὡς ἀπερισκεψία· διότι ἐξ ὅσων εἶχεν ἀκούσει περὶ τῆς δολιότητος τῶν Ἰνδῶν, ἡ καρδία τῆς ἦτο κυριευμένη ἀπὸ μέγαν φόβον καὶ δυσπιστίαν· καὶ ἦτο ἀξία συγχωρήσεως ἡ Βεατρίς, διότι δὲν ἐφοβέτο δι' ἑαυτὴν, ἀλλὰ διὰ τὴν φίλην τῆς κόμησσαν! Αἱ δὲ γυναῖκες τῆς ἀντιβασίλισσης βλέπουσαι, ὅτι ἡ Βεατρίς δὲν ὑπέφερε τὴν τοιαύτην φίλιαν τῆς Ἰνδιάννης, ἔλαβον ἀφορμὴν ἐκ τούτου καὶ ἐκατηγόρουσαν τὴν Ζουμάν πρὸς τὴν Βεατρίδα λέγουσαι, ὅτι ἦτο ἀπατηλὴ, ὑπεκρίτρια, καὶ φιλόδοξος· ὅτι δὲν ἠγάπα διόλου τὴν ἀντιβασίλισσαν καὶ ἐμίσει τοὺς Ἰσπανοὺς. Καὶ δὲν ἤρουν μὲν ταῦτα, ἀλλὰ τὴν κατηγόρουσαν καὶ διὰ διάφορα ἄλλα παράδοξα πράγματα. Καὶ δὲν ἐπίστευε μὲν ἡ Βεατρίς εἰς ὅσα τῆς ἔλεγον, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀνησύχησεν, ὥστε ἔλαβεν ἀληθῆ ἀποστροφὴν πρὸς τὴν Ζουμάν. Αὐτὴ δὲ ἡ ἀπέχθεια ἠύξησεν ἀκόμη περισσότερον, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσακουσθῶσιν αἱ κατὰ τῆς Ζουμάς κατηγορίαι πρὸς τὴν ἀντιβασίλισσαν,

τῆς ὁποίας ἐτι μᾶλλον ἐπερίστυεν ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Ζουμάν, δηλ. τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τοσοῦτον μίσους, ἀδικίας καὶ συκοφαντίας. Ἡ δὲ Ζουμά ἂν καὶ ὑπερηγάπα τὴν κόμησσαν, ἐπροσπάθει νὰ ἀποφεύγῃ πᾶν πρᾶγμα πρὸξενον δυσαρσεκείας· ὅθεν κλεισμένη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς ἐξήρχετο μόνον ὅτε ἡ κόμησσα τὴν ἐκραζεν.

Ἡ ἀντιβασίλισσα εὕρισκετο εἰς τὴν Λίμαν πρὸ τεσσάρων μηνῶν, ἡ δὲ υἰεία τῆς μετεβάλλετο καθ' ἑκάστην, ἐπαιθητικῶς. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπέδωκαν τὴν δυσάρεστον ταύτην μεταβολὴν εἰς τὴν θερμότητα τοῦ κλίματος· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔπασχεν ἐτι μᾶλλον ἤρχισαν νὰ ἀνησυχῶσιν ἐπὶ τέλους ἐκυριεύθη ἀπὸ τριταῖον πυρετόν, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ἐκείνην, ἡ ὁποία κοινῶς λέγεται θέρμη· καὶ καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον ἀνὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, καὶ ἀφοῦ τὸν κάμῃ νὰ αἰσθανθῆ ῥίγος ἰσχυρότατον, τὸν ῥίπτει ἔπειτα εἰς ὑπερβολικὴν ζέστην. Ὅσα ἰατρικὰ ἦσαν τότε γνωστὰ διὰ τὸ πάθος τοῦτο, τὰ μετεχειρίσθησαν, ἀλλὰ δὲν ὠφέλησαν. Ἡ δὲ ἀνησυχία τῆς Βεατρίδος ὑπερηύξησε τότε, καὶ λαβοῦσα κατ' ἰδίαν τὸν ἰατρόν, τὸν ὁποῖον ἔφερον ἐκ τῆς Ἰσπανίας ἠρώτα αὐτόν. Ὁ δὲ ἰατρὸς μὴ δυνάμενος νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀσθένειαν, ἔλεγεν ἄλλα ἀντ' ἄλλων, καὶ ἀπέδιδεν αὐτὴν εἰς παράδοξον αἰτίαν, τὴν ὁποίαν οὐδ' αὐτὸς ἐγνώριζεν. Τὸ τρομασμένον ὕφος του, καὶ ἡ σιωπὴ του, εἶδον ἀφορμὴν εἰς τὴν Βεατρίδα νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ φίλη τῆς ἠθέληεν ἀποθάνει βαθμηδὸν ἀπὸ δηλητήριον φρικτόν. Ἐκτοτε αὐτὴ δὲν ἠτύχασε διόλου· κρύπτουσα δὲ ἀπὸ τὴν κόμησσαν καὶ ἀπὸ τὸν κόμητα τὰς τρομερὰς ὑποψίας τῆς, τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ τὰς ἀποκρύψῃ καὶ ἀπὸ δύο γυναικῶν τῆς κομῆσσης, αἱ ὁποῖαι τὰς παρεδέχθησαν καὶ τὰς ἐνίσχυσαν μάλιστα. Ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοιοῦτον ἐγκλημα; τῆς ἔλεγον αἱ δύο γυναῖκες· καμμία ἄλλη ἐκτὸς τῆς Ζουμάς· ἡ Ζουμά, ἡ ὁποία εἰς πᾶσαν ὥραν καὶ στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀντιβασίλισσης η.

Καὶ ἀπεσχοράκισε μὲν διὰ τινὰς ἡμέρας ἡ Βεατρίς τοιαύτας ὑποψίας, ἀλλὰ βλέπουσα τὴν φίλην τῆς χειροτερεύουσαν, ἐκυριεύθη ὑπὸ τὸν δέριμον καὶ ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ παρατηρήσῃ μὲ τοὺς

ιδίους της ὀφθαλμούς· ὅθεν παρεδόχθη ὅλας τὰς κατηγορίας, καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὰς παραδόξους τῆρας συκοφαντίας. Καὶ ὁ κόμης αὐτὸς μὴ ἀποδίδων εἰς ἔγκλημα τὴν ἀσθένειαν τῆς συζύγου του, ἤρχισε ν' ἀνησυχῆ καὶ νὰ ταραττήται μάλιστα διὰ τὴν διάρκειαν ἐπὶ τόσον καιρὸν τοῦ πυρετοῦ. Ἐν τούτοις σημειόν τι καλλιτερεύσεως εἰς τὴν κατάστασιν τῆς κομήσης, ἔδωκε μεγάλας ἐλπίδας ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ὁ δὲ ἰατρὸς ἐγγυηθεὶς σχεδὸν διὰ τὴν θεραπείαν τῆς, διασκέδασε τὰς ὑποψίας καὶ ἡ Βεατρίς ἀνέπνευσεν. Ἐν τούτοις αὐτὴ δὲν ἀνεκάλεσε διόλου ὅσας μυστικὰς διαταγὰς εἶχε δώσει διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν Ζουμάν, καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφίνωσι νὰ ἐμβαίη ποτὲ εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἔβητον τὰ ἰατρικὰ τῆς κομήσης.

Ἡ δὲ Ζουμὰ ἐν τῷ μέσῳ τόσοῦ θορύβου δὲν εἶχε κατὰ νοῦν ἄλλο τι, παρὰ τὴν ἀντιβασιλίссαν, τὴν ὁποίαν ἠγάπα εἰλικρινῶς καὶ ἐκ βάθους ψυχῆς, καὶ μάλιστα ἐλυπεῖτο κατάκαρδα, ὅτι ἐνῶ ὑπῆρχεν ἰατρικὸν διὰ τὴν φθοροποιὰν ἀσθένειάν τῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ φανερώσῃ. Διότι ἡ Ζουμὰ ἤξευρε τοὺς φρικτοὺς ὄρκους, διὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἴνδοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ μὴ ἀνακαλύψωσι ποτε τὸ μυστικόν. Καὶ ἐὰν μὲν ἐπρόκειτο νὰ πάθῃ αὐτὴ μόνη, ἤθελεν ἀδιστακτικῶς τὸ φανερώσῃ· ἀλλ' ἤθελον θανατωθῆ ἀφεύκτως ὁ σύζυγος καὶ τὸ τέκνον τῆς! Τέλος πάντων δὲν ἠγνόει, ὅτι ὁ ἐκδικητικὸς Σιμέω, ὁ πενθερός τῆς, πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν τῆς ἐχεμυθίας τῆς, ἔβαλεν ὡς ἐνέχυρον τὸ τόσον ἀγαπητὸν ἐκεῖνο τέκνον τῆς, εἰς χεῖρας τοῦ ἀγρίου ἐκείνου Ἀζάν καὶ τοῦ Θυμίρ, ἄλλου ἀρχηγοῦ τῶν, ὀλιγώτερον μὲν σκληροῦ ἀπὸ τὸν Ἀζάν, ἀλλ' ἐπίσης ἐνθέρμου ἐχθροῦ τῶν Ἰσπανῶν. Ὅθεν ἡ Ζουμὰ δὲν ἐτόλμησε μάλιστα οὔτε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν θλίψιν τῆς εἰς τὸν ἄνδρα τῆς Μιρβάν, καὶ κατέστελλε τὰ δάκρυά τῆς, καὶ ἐθλίβετο ἐν σιωπῇ.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἀγάπη τῆς Ζουμᾶς πρὸς τὴν κόμησσαν ὑπερηύξησεν· ἡ δὲ ἀσθενὴς ἐλπίς διὰ τὴν θεραπείαν αὐτῆς ἐματαιώθη· διότι ὁ πυρετὸς ἐπῆλθεν ἰσχυρότερος, ὁ δὲ ἰατρὸς ἐξεφράσθη, ὅτι ἐφοδεῖτο παρὰ πολὺ διὰ τὴν ὑγείαν τῆς ἀντιβασιλίссης, ἡ ὁποία δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀνισταθῇ εἰς νέας ὁρμὰς τοῦ πυρετοῦ. Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ὅλοι

οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ ἐξεπλάγησαν, ὁ δὲ κόμης καὶ ἡ Βεατρίς εὐρίσκοντο εἰς ἀπελπισίαν. Μόνη ἡ ἀντιβασιλίссα μὴ ταραττομένη διὰ τὴν κατάστασιν τῆς, ἔδειξε τόσον θάρρος καὶ προύτητα, ὅσην καὶ εὐσέβειαν· πάντοτε παιδία μου, ὁ ἄνθρωπος ὅταν ζῆ ἐντελῶς ἀμεμπτος, θυσιάζει τὴν ζωὴν του μὲ μεγάλην ἀταραξίαν, ὅσον εὐτυχῆς καὶ ἂν ἦναι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, διότι προσδοκᾷ ἄλλην ζωὴν καλλιτέραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφεύκτως θέλει ἀνταμειφθῆ διὰ τὰ ἔργα του· ὅθεν ἐξετέλεσε τὰ τελευταῖα χριστιανικὰ τῆς χρέπ, ἀπεχαιρέτησε τρυφερῶς τὴν φίλην τῆς, τὸν σύζυγόν τῆς, συνιστῶσα εἰς αὐτὸν τὴν εὐτυχίαν τῶν Ἴνδων, καὶ πρὸ πάντων τῆς ἀγαπητῆς τῆς Ζουμᾶς· καὶ μετὰ ταῦτα ἀφέθη ἐντελῶς εἰς τοὺς κόλπους τῆς θρησκείας.

(συνέχεια).

~~XXXXXXXXXX~~

Η ΑΛΙΕΙΑ. (τὸ ὄψαρευμα.)

Ἐλάτε! ἀγαπητά μου τέκνα, ἔλεγε μήτηρ τις, αὔριον εἶναι ἑσπότη, καὶ ἐπειδὴ ἐπεράσατε ἡσυχὰ καὶ ἐκάματε τὸ χρέος σας ὡς φρόνιμα παιδία, εἶναι δίκαιον νὰ σας ἀνταμείψω μὲ κάποιαν διασκέδασιν. Εἶπατέ μοι λοιπὸν ὁποίου εἶδους διασκέδασιν θέλετε;

— Λοιπὸν ἂς υπάγωμεν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος· εἶναι πολὺ εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τις ἵππους! καὶ μάλιστα ἵππους ὡς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι τόσον ἐξυπνοὶ καὶ κάμνουσι τόσα περιέργα πράγματα!

— Στοχάσου, τέκνον μου, εἶπεν ἡ μήτηρ, ὅτι εἴμεθα παρὰ κολοί, καὶ δὲν μᾶς συμφέρει τοιαύτη διασκέδασις, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐξοδεύσωμεν πολλὰ χρήματα. Τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα θὰ δαπανήσωμεν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον ἐμποροῦμεν νὰ τὰ μεταχειρισθῶμεν ἐπιωφελέστερον· διότι ἡμεῖς μὲν ἠθέλαμεν ἀπολαῦσαι μίαν διασκέδασιν, ἐνῶ ἠδυνάμεθα ν' ἀγοράσωμεν μὲ αὐτὰ ἄρτον δι' ἄλλους. . .

— Τῶνόντι! εἶπεν ἡ Ἀγλαΐα κατηφής· λοιπὸν, πῶς θὰ περάτωμεν τὴν ἑορτήν μας, μήτηρ;

— Σκεφθῆτε, τέκνα μου.

— Τὸ εὔρον! ἀνέκραξεν ὁ Εὐγένιος, ὁ πατὴρ αὐριον θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ὄψαρευμα, ἄς τὸν παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς πάρῃ μαζί του!

— Ναί, ναί, ἀλήθεια, ἀνέκραξεν ὁλόκληρος ἡ μικρὰ οἰκογένεια· εἰς τὸ ὄψαρευμα! . . . εἰς τὸ ὄψαρευμα! . . .

— Ναί, εἶπεν ὁ Εὐγένιος ὑπερηφανυόμενος, διότι παρεδέχθησαν τὴν ἰδέαν του· ἀλλ' ὁ πατὴρ πηγαίνει εἰς τὸ ὄψαρευμα ὡσάκις θέλει, καὶ ἡμεῖς ποτέ· αὐτὸ δὲν εἶναι δίκαιον· θέλω καὶ ἐγὼ νὰ μάθω νὰ ὄψαρευώ.

— Καὶ ἐγὼ, καὶ ἐγὼ! . . . ἀνέκραξαν διὰ μιᾶς ὅλα τὰ παιδιά.

— Τοῦτο δὲν χρειάζεται χρήματα, εἶπεν ἡ Ἀγλαΐα.

— Ὅχι μόνον δὲν χρειάζομεθα διὰ τὸ ὄψαρευμα χρήματα, κόρη μου, εἶπεν ἡ μήτηρ, ἀλλ' ἐὰν ὁ πατὴρ σου καὶ σεῖς συγκατανεύσητε, τὸ ὅποιον δὲν ἀμφισβάλλω, τὸ ἐκ τοῦ ὄψαρευματος ὄφελος, συμβουλεύω νὰ δοθῇ εἰς μίαν πτωχὴν οἰκογένειαν, τὴν ὁποίαν ἤξεύρετε καλῶς, καὶ ἡ ὁποία ζῆ μόνον μὲ ξηρὸν ἄρτον

— ὦ! ναι, μητὲρ, εἶπεν ἡ Ἀγλαΐα, ἡ στιγμή ἐκείνη θὰ ἦναι ἡ ὠραιότερα τῆς ἡμέρας μας!

— Τοῦλάχιστον θὰ λάβωμεν μίαν εὐχαρίστησιν περισσοτέραν, ἐπανελάβεν ὁ Εὐγένιος, ὦ! πόσον θὰ φροντίσω νὰ πιάσω πολλὰ ὄψαρια!

— Πρέπει ὅμως νὰ ἤξεύρετε, εἶπεν ἡ μήτηρ, ὅτι θὰ σηκωθῆτε εἰς τὰς τέσσαρας ὥρας τὸ πρωί! Θὰ δυνηθῆτε νὰ τὸ κατωρθώσητε, ἀγαπητοὶ ὑπνηλοί;

— Αἱ! καλὰ, εἶπεν ὁ Βασίλειος κατηφής, ἐὰν πρέπη κανεῖς νὰ σηκωθῇ τόσον πρωί, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον· καθόσον μάλιστα δὲν εἶναι σπάνιον πρᾶγμα νὰ βλέπῃ τις πῶς ὄψαρεύουσιν. Εἰς τὸν ἅγιον Βάσταν, ὅλην τὴν ἡμέραν ὄψαρεύουσι.

Νὰ τον δά! ἀπεκρίθη ὁ Εὐγένιος, ἐπειδὴ μᾶς ἔργεται ἀπὸ τὸν κάππον, καὶ εἶδε πῶς ὄψαρεύουσιν ἐκεῖ, πρέπει νὰ μὴ ἴδωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ὄψαρευμα! Ὅχι, δὲν σοῦ γίνεται αὐτὴ ἡ χάρις, καθεὶς μὲ τὴν σειρὰν του· ἔπειτα ἡμεῖς θὰ πλαγιάσωμεν εὐθὺς ἀφοῦ δειπνήσωμεν, ἐὰν θέλῃ ἡ μήτηρ, ὥστε δὲν χάνομεν καὶ τὸν ὕπνον μας.

— Ἀξιόλογα, εἶπον τὰ παιδιά, τὸ ἐσπέρας τοῦτο θὰ πέσωμεν εἰς τὸ κρεββάτι μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ αὐριον πολλὰ πρωὶ εἰμεθα εἰς τὸ πόδι!

— Ἀς μὴ λησιμονῶμεν ὅμως ἐν πρᾶγμα, εἶπεν ἡ ἀδελφὴ του Ἰουλία, δηλαδή νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀδειαν ἀπὸ τὸν πατέρα.

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω αὐτὴν τὴν φροντίδα, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ· ὁ πατὴρ σας εἶναι τόσο καλός, καὶ τόσο εὐχαριστημένος ὅταν ᾖτε φρόνιμοι καὶ κυτάζητε τὸ ἔργον σας, ὥστε εὐθὺς θὰ σας δώσῃ τὴν ἀδειαν διὰ νὰ ἀπολαύσητε τὴν ἀθῶαν ταύτην διασκέδασιν.

Ὁ πατὴρ τῶντι με πολλὴν εὐχαρίστησιν ἠθέλησε νὰ λάβῃ μαζί του τὰ τέκνα του, καὶ διὰ νὰ μὴ ἦναι ἔλλειπής ἡ συνοδία αὐτῆ, ἡ μήτηρ ὑπεσχέθη νὰ λάβῃ μέρος καὶ αὐτή.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν ὅλοι ἐξύπνησαν πολλὰ πρωί. Ὁ ἥλιος ἦδη ἔλαμπε, διότι εὐρίσκοντο κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου μηνός. Τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν, λεπτός δὲ καὶ δροσερός ἀήρ ἐκίνει τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, καὶ ἑλαφρὸς ψιθυρισμὸς ἠκούετο μεταξὺ τῶν κινουμένων φύλλων.

Ἐλαβον τροφὰς διὰ τὸ πρόγευμα, καὶ ἐπειδὴ αἱ τροφαὶ αὗται ἦσαν δι' ὅλους, ὅλοι ἐφορτώθησαν κατὰ τὰς δυνάμεις των. Ἐκαστον παιδίον ἔλαβε τὸ καλάθκι του, καὶ εἰς ἄλλο μὲν ὑπῆρχεν ἄρτος, εἰς ἄλλο οἶνος, εἰς ἄλλο ὕπωρικά, καὶ εἰς ἄλλο κρέας. Ὁ δὲ πατὴρ ἔχων κρεμασμένον εἰς τὸ πλευρόν του ἐν βαθύ καλάθιον ἔφερεν ἐντός αὐτοῦ πᾶν τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὸ ὄψαρευμα· οὕτω λοιπὸν ἕκαστος ἐβάσταζε μέρος τοῦ ὅλου φορτίου χωρὶς νὰ φορτωθῇ κανεὶς παρὰ πολὺ. (Ἐπεται συνέχεια).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΟΥΤΕΜΒΕΡΓΙΟΣ.

Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, ἀγαπητοί μοι μικροὶ ἀναγνώσταί, σεῖς, οἱ ὅποιοι ἔχετε βιβλιοθήκην γεμάτην ἀπὸ ὠραία καὶ καλὰ βιβλία, ἐστολισμένα μὲ εὐμορφα κοσμήματα, σεῖς, οἱ ὅποιοι λαμβάνετε τακτικῶς τὸ περιοδικὸν σας σύγγραμμα, ὅτι ὑπῆρχε καιρὸς, κατὰ

τὸν ὁποῖον ἐν βιβλίῳ ἦτο πρῶγμα πολὺ σπάνιον, ἀν' ὄχι θαύμα. Οἱ βασιλεῖς, οἱ μεγάλοι ἄρχοντες, καὶ οἱ πλούσιοι ἄνθρωποι ἦσαν οἱ δυνάμενοι νὰ προμηθεύωνται βιβλία· ὄχι διότι ἔλειπεν ἡ μελάνη, ἢ ὁ χάρτης, ἀλλὰ διότι ἡ τυπογραφία, ἢ λαμπρὰ ἐκείνη ἐπινοήσις, δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη, καὶ τὰ βιβλία τότε, καθὼς πολλάκις σὰς εἶπον, ἦσαν ὅλα χειρόγραφα, ἢ διὰ νὰ ἐκφρασθῶ ἀλλέως, γεγραμμένα διὰ χειρὸς ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς ἐσχάτης σελίδος. Ἐχρειάζετο δὲ πολὺς καιρὸς καὶ κόπος διὰ νὰ τελειώσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐν μέγα βιβλίῳ, καὶ ἐπομένως ἐπωλεῖτο πολὺ ἀκριβῶς. Τοιαῦτα βιβλία τὰ ὅποια ἦσαν ἐργασία πολλῶν ἐτῶν φυλάσσονται ἐπιμελῶς εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν Πανεπιστημίων.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὴν Μαυένσιν, ἢ καθὼς ἔλεγον παλαιά, τὸ Μογοντιάκον, πόλιν κειμένην πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ ποταμοῦ Ρήνου καὶ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐνοῦται μετ' αὐτοῦ ὁ ποταμὸς Μαινῆς τὴν γνωρίζετε ἐκ τῆς Γεωγραφίας σας· αὐτὴ ἡ πόλις ἔχει φρούριον ἰσχυρὸν, καὶ ἄλλοτε ἦτο ὀνομαστή διὰ τὸ ἐμπόριόν της. Ἀλλ' ἀν' καὶ τὴν σήμερον δὲν ἀκμάζει διὰ τοῦτο, ποτὲ ὅμως δὲν θέλει παύσει ἀπὸ τοῦ νὰ φημιζῆται ὡς πατρίς τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι χρεωστοῦμεν εὐγνωμοσύνην, διότι ἐφεῦρε τὴν τέχνην, διὰ τῆς ὁποίας εἰς ὀλίγιστον καιρὸν δυνάμεθα νὰ τυπώσωμεν χιλιάδας ἀντιτύπων ἑνὸς βιβλίου.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ὀνομάζεται Ἰωάννης Γουτεμβέργιος, τοῦ ὁποῖου τὴν ἱστορίαν θέλω προσπαθῆσαι νὰ σὰς διηγηθῶ ἐν συντόμῳ.

Ὁ πατὴρ του ὀνομάζετο Ἰωάννης Γενσελέης ἐπιλεγόμενος καὶ Σουλγελόχ, ἢ δὲ μήτηρ του Ἐλισάβετ Γουτεμβέργιου. Βλέπετε λοιπόν, ὅτι ἔλαβε τὸ ἐπίθετον τῆς μητρός του καὶ οὐχὶ τοῦ πατρός του, καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάζετο Ἰωάννης Γουτεμβέργιος. Οἱ γονεῖς του οὗτοι ἦσαν μὲν εὐγενεῖς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πλούσιοι. Ἐφρόντιζαν ὅμως νὰ διδάξωσι τὸν υἱὸν των γράμματα, ὅστις ἐπέδιδε πολὺ εἰς τὴν φυσικὴν καὶ τὴν χυμειαν, ὀνομαζομένης κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν μουστικᾶς ἐπιστήμας.

ΓΟΥΤΕΜΒΕΡΓΙΟΣ.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐπιστήμαι αὐταὶ εἶναι στενῶς συνδεδεμέναι μεταξὺ των, ἤρχισεν ὁ Ἰωάννης ν' ἀνακαλύπτῃ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν σπουδῶν του διάφορα πράγματα, τὰ ὅποια ἐσημείωνεν ἐπὶ χειρογράφου ἀλληλοδιαδόχως μὲ σημεῖα τινα, γνωστὰ μόνον εἰς αὐτόν. Τὸ χειρόγραφόν του τοῦτο εἶχε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: *Τέχνη καὶ μυστήρια θεωρούμενα ὡς θαύματα*. Δυστυχῶς ὁμως δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ συλλογισθῇ τις τὸ καλὸν καὶ ὠφέλιμον σχέδιον, πρέπει νὰ ἔχη καὶ τὰ ἀναγκαῖα βοηθήματα διὰ νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ. Ὁ Γουτεμβέργιος, καθὼς σὰς εἶπον, ἦτο μετρίως καταστάσεως, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου μόλις ἦτο δεκαπενταετής καὶ μένει ὄρφανός πατρός. Ὅθεν ἀναγκάζεται νὰ ἀφήσῃ τὴν πατρίδα του καὶ νὰ ἀποδημήσῃ εἰς Στρασβούργον, ἢ ἀλλῶως Ἀργεντοράντον, πόλιν κτισμένην καὶ αὐτὴν πλησίον τοῦ Ῥήνου καὶ κατωτέρω τοῦ Μογοντιάκου μὲ τὸ ὅποιον συνδέεται διὰ σιδηροδρόμου. Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν τὸ Ἀργεντοράτον τοῦτο ἦτο πόλις Γερμανικὴ, τὴν σήμερον ὁμως ἀνήκει εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ εἶναι ὀνομαστὴ διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν, διὰ τὰς λαμπρὰς οἰκοδομὰς καὶ διὰ τὸ πανεπιστημειὸν τῆς· οἱ δρόμοι τῆς ὁμως εἶναι στενοὶ καὶ λοξοειδεῖς. Ἐκεῖ ὁ Γουτεμβέργιος ἠργάσθη μόνος δέκα ἔτη, ἀλλ' ἐπὶ τέλος μὴ δυνάμενος ν' ἀνέξῃ εἰς τὰ ἐξοδα ἠναγκάσθη νὰ ἐκμυστηρευθῇ εἰς κάποιον Ἀνδρέαν Δρύζενον, εὐγενῆ καὶ αὐτόν, ὅστις συγκατένευσε νὰ τὸν βοηθήσῃ διὰ τῶν ἀναγκαίων χρημάτων εἰς ἐπιτυχίαν τῶν ἀνακαλύψεών του. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν εὐρισκομένων τῶν πραγμάτων ἀποθνήσκει ὁ Δρύζενος. Δὲν ἠθέλησεν ὁμως νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸν τοῦ φίλου του· τοῦτο μόνον εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφὸν του Γεώργιον, ὅτι τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο ἦτο πηγὴ δόξης καὶ εὐτυχίας. Ὁ Γουτεμβέργιος φαίνεται, ὅτι εἶχεν ἀφορμὰς νὰ μὴ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν Γεώργιον τὸ μυστικόν, τὸ ὅποιον ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ἀδελφὸν ἐκείνου Ἀνδρέαν, διὸ καὶ ἀπέσυρεν ἀπὸ τῶν χειρῶν του τὸ μυστηριώδες χειρόγραφον. Ὁ Γεώργιος ὁμως ἐζήτηε δικαίωματα κληρονομίας ἐπὶ τοῦ χειρογράφου ἐκείνου· δι' ὃ καὶ ἠναγκάσθη ὁ Γουτεμβέργιος νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ δικαστήρια διὰ ν' ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ τὸν ἀδιάκριτον ἐκείνον, καὶ ἀπὸ

πάντα ἄλλον κληρονόμον τοῦ Ἀνδρέου Δρύζενου. Ἡ παράδοξος αὕτη ἀπὸ τῶν βαθεῖαν λύπην ἐπροξένησεν εἰς τὸν Γουτεμβέργιον, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνῃ καὶ νὰ θάψῃ μεθ' αὐτοῦ τὴν θαυμασιωτέραν εφεύρεσιν τῶν νεωτέρων χρόνων! διότι, κατὰ τὰ δικόγραφα τῆς δίκης ταύτης, τὰ ὅποια διατηροῦνται εἰς τὸ Στρασβούργον, ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς τυπογραφίας. Ἐπὶ τέλος, ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα τὴν 12 Δεκεμβρίου τοῦ 1439, διέλυσε τὴν συντροφίαν των καὶ ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸν Γουτεμβέργιον νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει τῆς ἀνακαλύψεως του. Ἀπαλλαγεὶς ὁ Γουτεμβέργιος ἀπὸ τὸν ὄχληρον καὶ ἀδιάκριτον ἐκείνον ἀπαιτητὴν, ἐπανερχεται πάλιν εἰς τὴν πόλιν τῆς γεννήσεώς του Μογοντιάκου καὶ συντροφύει μὲ κάποιον Ἰωάννην Φαῦστον, πλούσιον χρυσοχόον τῆς πόλεως ταύτης, συγχρόως δὲ λιθογλύφον καὶ χαλκογράφον.

Ἡξεύρετε ἀναμφιβόλως, ἀγαπητοὶ μου παῖδες, ὅτι ἕκαστον γράμμα, τὸ ὅποιον χρειάζεται διὰ τὴν σύνθεσιν ἑνὸς βιβλίου εἶναι ἐν μικρὸν ἐπίμηκες τετράγωνον ἀπὸ μόλυβδον καὶ στίμμι (Τουρκιστὶ λεγόμενον βαστίκιον, μὲ τὸ ὅποιον αἱ Τούρκισσαι βάφουσι τὰ ὄφρα διὰ των) ἔχον περίπου μέγεθος δύο περίπου ἑκατοστῶν, καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐνώσεως τῶν κινητῶν τούτων μεταλλίνων χαρακτῆρων σχηματίζουσι συλλαβὰς, ἔπειτα λέξεις, ἔπειτα σειράς, ἔπειτα σελίδας καὶ ἐπὶ τέλος τόμους. Αὐτὰ δὲ τὰ στοιχεῖα κατ' ἀρχὰς δὲν ἦσαν ἀχαρισμένα τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ κινητὰ καθὼς τὰ βλέπετε εἰς τὰ τυπογραφεῖα· ἀλλὰ διὰ νὰ τυπώσῃ λόγου χάριν μίαν σελίδα ἔπρεπε νὰ σκαλίωσιν ὅλα τὰ γράμματα, τὰ χρησιμεύοντα δι' αὐτὴν ἐπάνω εἰς ξύλον. Συλλογισθῆτε πόσον κοπιαστικὸν εἶναι καὶ πόσο καιρὸς ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην· ἀλλ' ἐκτὸς τούτου τὰ σκαλιστὰ ταῦτα γράμματα ἐπὶ τοῦ ξύλου εὐκόλως τρίβονται εἰς τὸ πιεστήριον. (συνέχεια).

KATI KALITEPON.

Πρὸ ὀγδοήκοντα περίπου ἐτῶν ἐκυβέρνα τὴν Αὐστρίαν κάποιος

αὐτοκράτωρ ὀνομαζόμενος Ἰωσήφ ὁ ε΄. ὅστις δὲν ἤγαπα οὐτε τὴν πομπάς, οὐτε τὰς ἐπιδείξεις, καὶ ἰδοὺ τί διηγούνται περὶ τούτου.

Μίαν ἡμέραν ἀπλούστατα ἐνδύεις καὶ ἓνα μόνον ὑπηρετήν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ, ἐπορεύετο ἐντὸς ἀμάξης ἀγνωστος εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Βιέννης χάριν περιπάτου. Ἡ δὲ ἀμαξία του ἦτο ἐξευγμένη μεθ' ἵππους, τοὺς ὁποίους ὠδήγει ὁ ἴδιος. Ἐπιστρέφων ὁμῶς ἐκ τοῦ περιπάτου εἰς τὴν πόλιν τὸν κατέλαβε βροχή.

Ἐνῷ δὲ ἦτο ἀκόμη μακρὰν τῆς πρωτευούσης, πεζὸς τις, ὅστις εἶχε τὸν ἴδιον δρόμον, ἐνευθεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταθῇ, πῶς ὅποιον καὶ ἔκαμεν Ἰωσήφ ὁ ε΄ πάραυτα. « Κύριε, τοῦ εἶπεν ὁ στρατιωτικὸς (διότι ὁ ὁδοιπόρος ἦτο λοχίας), δὲν ἤξεύρω, ἐὰν θέλω φανῆ ἀδιάκριτος ζητῶν θέσιν πλησίον σας! Νομίζω, ὅτι δὲν θέλω σὰ στενοχωρήσει πολύ, διότι εἴσθε μόνος ἐντὸς τῆς ἀμάξης σας, καὶ θέλω προφυλάξει τὴν στολήν μου, τὴν ὁποίαν σήμερον πρώτην φορεῖ ἐφόρεσα. — Ἄς προφυλάξωμεν τὴν στολήν σου, γενναῖέ μου, τοῦ εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, ἀναβήτε πῶθεν ἔρχεσθε; — Ἄ! εἶπεν ὁ λοχίας, ἐρχομαι ἀπὸ ἓνα φίλον μου φάλακα τῶν κυνηγιῶν, ὅστις μοῦ ἐπρόσφερον ἓν θαυμάσιον πρόγευμα. — Καὶ τί ἔφαγες λοιπὸν τόσον καλόν; — Μάντευσον. — Ἡξεύρω κί ἐγώ; ἴσως κανένα ζωμόν ἀπὸ ζύθου (μπήραν). — Ἄ! μάλιστα, ζωμόν! κατὶ καλλίτερον. — Καμμίαν πλευρὰν μοσχαρίου; — Κατὶ καλλίτερον, σοῦ λέγω. — Ὡ! τῆ ἀληθεία, δὲν δύναμαι νὰ μαντεύσω, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ. — Ἐνα φασιανόν, καλὲ μου ἄνθρωπε, ἓνα φασιανόν ἀπὸ τὸ δάσος, ὅπου κυνηγᾷ ὁ βασιλεὺς, εἶπεν ὁ συνοδοιπόρος, κτυπῶν αὐτὸν εἰς τὸν μηρόν. — Ἀφοῦ ἦναι ἀπὸ βασιλικὸν δάσος σκοτωμένος ὁ φασιανός, ἔχεις δίκαιον, λέγων, ὅτι εἶναι κατὶ καλλίτερον. — Σε βεβαίῳ περὶ τούτου. » Πρέπει νὰ ἤξεύρετε, ἀγαπητοί μου παῖδες, ὅτι τὰ νὰ φάγη τις φασιανόν εἰς τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα.

Ἐνῷ δὲ ἐπληθιάζον εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει πίπτουσα, ὁ Ἰωσήφ εἶπεν εἰς τὸν συνοδοιπόρον του « Εἰς ποίαν συνοικίαν κατοικεῖτε, καὶ ποῦ θέλετε νὰ σὰς ἀφήσω; — Κύριε, ἡ καλοσύνη σας εἶναι παρὰ πολὺ μεγάλη, φοβοῦμαι μήπως καταχρα-

ταῖα. — Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ ὁ δρόμος σας; — Ὁ λοχίας δειξάς τὴν κατοικίαν του, ἐζήτησε νὰ μάθῃ τίς ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις τοῦ εἰκένυε τὴν φιλοφροσύνην. — Τώρα εἶναι ἡ σειρά σου, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, μάντευσον. — Ὁ κύριος, βέβαια, εἶναι στρατιωτικὸς; — Τὸ εἴρετε. — Ἰπολοχαγός; — Ἄ! μάλιστα, ὑπολοχαγός! κατὶ περισσότερον. — Λοχαγός; — Κατὶ περισσότερον. — Ταγματάρχης ἴσως; — κατὶ περισσότερον σοῦ λέγω. — Τί εὐχὴ Κυρίου, εἶπεν ὁ ἕτερος χωνόμενος εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἀμάξης, μήπως ἦσθε στρατάρχης; — Κατὶ περισσότερον. — Ἄ Θεέ μου, εἶναι ὁ αὐτοκράτωρ; — Ὁ ἴδιος, » εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, ξεκομβωθείς διὰ νὰ δεῖξῃ τὰ παρασημά του. Φαντασθῆτε τὴν θέσιν τοῦ δυστυχοῦς λοχίου· ἐὰν ὑπῆρχε τόπος ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ἤθελε πέσει εἰς τοὺς ποδας τοῦ αὐτοκράτορος· τέλος πάντων τεθορυβημένος παρακαλεῖ θερμῶς αὐτὸν νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ καταβῇ ἀπὸ τὴν ἀμαξίαν. « Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ ἔφαγες τὸν φασιανόν μου, δὲν πρέπει νὰ τὴν γλυτώσῃς καὶ τόσον ἐφθηνά, ἀπομακρυνόμενος τόσον ὀλίγωρα ἀπὸ πλησίον μου· ἐπιμένω νὰ μὲ ἀφήσῃς ἔμπροσθεν τῆς θύρας σου. » Καὶ τῶντι ἐκεῖ τὸν κατεβίβασεν ὁ αὐτοκράτωρ.

Η ΚΑΤΑΓΙΓΣ.

Δύο παιδία ὀνομαζόμενα Εὐθύβουλος καὶ Νέστωρ ἐπεριδιάβαζον ἡμέραν τινα θερινὴν καὶ αἰθριὴν, ἐντὸς ἀγροῦ ἐσπαρμένου σίτον. Αἴφνης ὁ οὐρανὸς ἐσυννέφιασε, καταπληκτικαὶ ἀστραπαὶ διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην ἀκαταπαύστως, καὶ ὁ κεραυνὸς (ἀστροπελέκι) ἐμυκάτο τρομερῶς ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν των.

— Ἄχ! πόσον φοβοῦμαι, εἶπεν ὁ Νέστωρ· ἔλα, Εὐθύβουλε, ἄς τρέξωμεν ἰδοὺ ἐν δένδρον, ἄς προφυλαχθῶμεν κάτωθεν του.

Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Εὐθύβουλος, δὲν θὰ φανῶ τόσον ἀνόητος· ἐν κερῷ καταγιγῆδος πρέπει νὰ στέκηται τις μακρὰν τῶν ὑψηλῶν δένδρων, τῶν ποταμῶν, καὶ τῶν μεγάλων οἰκοδομῶν τοῦλάχιστον ἐξ ἡ ὀκτῶ μέτρα. Καὶ ἂν τύχη νὰ βρέχη, προτιμότερον εἶναι νὰ βρέχη-

ταί τις εἰς τὸ ὑπαιθρον, διότι δύναται νὰ στεγνώσῃ ἔπειτα, παρὰ τὴν πλησιάξῃ εἰς τὰ μέρη ταῦτα, τὰ ὅποια ἐλκύουσι τὸν κεραυνόν, καὶ ὅστις τύχει ἐκεῖ κεραυνοβολεῖται καὶ ἀποθνήσκει. Ἐπομένως, Νέστωρ, ὁ πατήρ μου μ' ἐδίδαξεν, ὅτι ἡ καταιγὶς προξενεῖ καλόν, διότι διαλύει τοὺς ἀτμοὺς τῆς ἀτμοσφαιράς εἰς βροχὴν, γονιμοποιεῖ τοὺς ἀγροὺς διὰ τῆς θερμῆς ταύτης βροχῆς, καθαρίζει τὸν ἀέρα, καὶ ὁ κίνδυνος τοῦ κεραυνοῦ δὲν εἶναι τόσον μέγας, ὅταν ἤξεύρῃ τις νὰ προφυλάσσεται, προσπαθῶν μάλιστα ν' ἀποφεύγῃ, ὅχι μόνον τὰ ὅσα προείπομεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων· διότι ὅσοι περισσότεροι ἄνθρωποι εἶναι συνηθροισμένοι εἰς ἓνα τόπον, τόσον περισσότερον ἐλκύουσι τὸν κεραυνόν, καὶ ἐπομένως τόσον αὐξάνει καὶ ὁ κίνδυνος.

Ὁ Νέστωρ ἤκουσε τὸν Εὐθύβουλον, ὅστις εἶχε δίκαιον εἰς ὅσα ἔλεγε, καὶ ἔμεινε μαζύ του. Καὶ ἐνῶ ἀκόμη συνελθόντων, ἰδοὺ πίπτει ὁ κεραυνὸς ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον, κάτωθεν τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ Νέστωρ ἐσυμβούλευε νὰ καταφύγωσιν. Ὁ Νέστωρ συνελθὼν ἐκ τοῦ τρόμου, ἐνηγκαλίσθη τὸν Εὐθύβουλον σφιγντά, λέγων εἰς αὐτόν.

— Ἀγαπητέ μου Εὐθύβουλε, μοῦ ἔσωσας τὴν ζωὴν.

— Δὲν χρεωστέεις καθ' ὀλοκληρίαν, φίλε μου, τὴν σωτηρίαν σου εἰς ἐμὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν σου, διότι ἂν δὲν ἤκουε τὴν συμβουλὴν μου, δὲν ἤθελα σὲ ὠφελῆσαι τίποτε.

Ὁ φόβος, παιδία μου, αὐξάνει πάντοτε τὸν κίνδυνον. Ὅστις φοβεῖται, τρομάζει διττῶς· πρῶτον ἀπὸ τὸν πραγματικὸν κίνδυνον, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν κατὰ φαντασίαν φόβον. Ὁ φόβος τὸν κάμνει νὰ μὴ δύναται νὰ σωθῇ, καὶ ἐὰν ἐδύνατο νὰ εὕρῃ τρόπον σωτηρίας.

Ἐν τούτοις ὁ Εὐθύβουλος ὑπεσχέθη εἰς τὸν Νέστωρα νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ πῶθεν προέρχεται ὁ κεραυνὸς καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα περὶ τούτου, ἀφοῦ ἤθελε συμβουλευθῆ πρῶτον τὸν πατέρα του.

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΠΡΟΣ ΑΣΩΤΩΝ.

Ἄστωτός τις, ὅστις εἶχε κατεσκορπισμένην τὴν παρουσίαν τῶν

πατέρων του εἰς διασκεδάσεις καὶ εἰς κακὰς συναναστροφάς, ἀπαντήσας ποτὲ φίλον του τινὰ ἐνδεδυμένον μὲ φόρεμα παλαιοῦ συρμού ἠθέλησε νὰ τὸν περιπαίξῃ λέγων· «Φαίνεται, ὅτι τὸ ἐνδύμα, τὸ ὁποῖον φορεῖς τὸ ἐκληρονόμησας ἀπὸ τὸν πάππον σου.» — Ναι, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος, ἐκληρονόμησα καὶ τὰ κτήματά του, τὰ ὅποια ἔχω· ἀλλὰ σὺ φαίνεται, ὅτι ἐδαρύνεσο νὰ διατηρήσῃς τὴν κληρονομίαν σου καὶ διὰ τοῦτο τὴν κατεσώτευσας.

Ἡ εὐστοχος αὕτη ἀπάντησις, ὦ φίλοι παιδες, μᾶς διδάσκει, ὅτι ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ὑπόληψις τοῦ ἀνθρώπου δὲν συνίσταται εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ συρμού, οὐδὲ εἰς τὰς ἀνοήτους διασκεδάσεις, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ φέρηται καλῶς πρὸς πάντα ἄνθρωπον, εἰς τὸ νὰ ἐργάζεται ἐντίμως, καὶ εἰς τὸ νὰ οἰκονομῇ φρονίμως ἐξ ὧν κερδίζει δι' ἀπροσδοκῆτους ἀνάγκας του.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΣΘΕΝΗΣ.

Δὲν ἀμφιβάλω, ὅτι ὅλοι σας γνωρίζετε ἓνα ἀρχαῖον ἄνθρωπον ὀνομαζόμενον Αἴσωπον ἀπὸ τοὺς μύθους, τοὺς ὁποῖους ἔγραψε μὲ πολὺ πνεῦμα καὶ χάριν. Ἴδου πόσον ἀστείως δεικνύει τί ὑποφέρουσιν ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς οἱ δυστυχεῖς οἱ καταβεβλημένοι ἀπὸ τὴν ἀσθενίαν καὶ ἀπὸ τὸν φόβον. Διηγεῖται λοιπόν, ὅτι ἰατρός τις ἠρώτα τὸν ἀσθενῆ του, ὅποιαν ἐνέργειαν ἠσθάνθη ἀπὸ τὰ ἰατρικά, τὰ ὅποια τοῦ ἔδωκεν. — Ἴδρωτα, παρὰ πολὺ, ἀπεκρίθη ὁ ἀσθενής. — Ἐχει καλῶς! εἶπεν ὁ ἰατρός. Μετὰ τινος ἡμέρας τὸν ἠρώτησε πάλιν, πῶς ἐπέρασεν ἔκτοτε. « Ἡσθάνθην πολὺ κρούς, ἀπεκρίθη ὁ ἀσθενής, καὶ ἔτρεμον καθ' ὑπερβολὴν. — Ἐχει καλῶς! » ἀπεκρίθη πάλιν ὁ ἰατρός. Καὶ τρίτην φοράν ἐρωτηθεὶς πῶς εὕρισκετο, ἀπεκρίθη, ὅτι ἤρχισε νὰ πρήσκειται, ὡς ἐὰν ἦτο ὑδροπικός. — Κάλλιστα! » ἐπρόσθεσεν ὁ ἰατρός. Κάποιος δὲ φίλος τοῦ ἀσθενοῦς ἐλθὼν κατόπιν διὰ νὰ πληροφορηθῆ περὶ τῆς υγείας του, ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν· « Βέβαια, φίλε μου, μὲ τὸ καλῶς ἔχει τοῦ ἱατροῦ μου, εὕρισκομαι διὰ τὸν ἄλλον κόσμον. »

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΥΣ (ποντικοί.)

Εἰς ἀνθρώπῳν τινά εὐγενῆ ἐπεμψάν ποτε δῶρον λαγίηνους ἐξαίρετου ἐλαίου τῆς Φλωρεντίας, τὰς ὁποίας ἔθεσεν εἰς μίαν ἀποθήκην, ὅπου μόνος αὐτὸς εἰσῆρχετο. Μίαν τῶν ἡμερῶν μὲ μεγάλην του ἐκπληξιν παρατηρεῖ, ὅτι δύο λάγηνοι ἦσαν ἀδειαι. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν εὔρει καὶ ἄλλην κενήν, καὶ ἦτο εἰς ἐτι περισσοτέραν ἐκπληξιν μὴ ἠξέυρων τί νὰ στοχασθῆ περὶ τούτου. Διότι δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ, ὅτι κάποιος ἀπὸ τὴν οἰκίαν κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀποθήκην κρυφίως· καὶ διὰ νὰ μὴ ὑποπτεύηται ἀδίκως κανένα, ἀπεφασισεν νὰ παραφυλάξῃ. Ἀφοῦ ἐπρόσμενε μίαν ὥραν περίπου εἶδεν, ὅτι τρεῖς ποντικοὶ ἐξεληθόντες ἀπὸ τὴν τρύπαν μιᾶς γωνίας τῆς ἀποθήκης ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς ἄλλην λάγηνον. Καὶ ὁ μὲν εἰς ἐξ αὐτῶν σταθεῖς ὄρθιος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἐκράτει στερεῶς τὴν λάγηνον μὲ τοὺς ἐμπροσθίους. Ὁ δὲ ἕτερος πηδήσας ἐπὶ τῶν ὤμων τούτου, ἠδύνατο νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ στομίου τῆς λαγίηνου. Ἀφοῦ δὲ διὰ τῆς γλώσσης ἀφῆρσε μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὸ πῶμα, ἐξετυλίξε μὲ τοὺς ὀδόντας του τὸν σπάγον, ὅστις ἦτο ὀλόγουρα εἰς τὸν λαιμὸν τῆς λαγίηνου, καὶ βυθίζων αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ἐλαίου, τὸν ἐξεβαλλεν ἔπειτα οὕτω λαδωμένον, καὶ τὸν ἐπαρουσίαζεν εἰς τὸν τρίτον διὰ νὰ τὸν γλύψῃ. Παρευθὺς τὰ πονηρὰ αὐτὰ ζῶα ἤλλαζον θέσιν τόσον τακτικῶς, ὅσον αἱ πτέρυγες τοῦ μύλου, αἱ ὁποῖαι διαδέχονται ἢ μία τὴν ἄλλην, ὅταν φυσᾷ ἄνεμος· καὶ ἐξηκολούθουν οὕτω πράττοντες, ἕως οὗ ἡ λάγηνος ἐκενοῦτο· καὶ ἀφοῦ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἔλαβεν ἐξαίρετον μεριδίον τῶν λαφύρων ἐκείνων, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ ἴδια. Δὲν πιστεύομεν δέ, ὅτι ὁ κύριος τῶν λαγίηνων ἐσυγχώρησε πλέον τὴν ἀδιακρισίαν ταύτην εἰς τοὺς ληστὰς ἐκείνους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ἡ Ζουμά, ἡ ἀνακάλυψις τῆς κίννας. —
2. Ἡ ἀλειψία. —
3. Ἰωάννης Γουτεμβέργιος, μετὰ εἰκονογραφίας. —
4. Κᾶτι καλλίτερον. —
5. Ἡ καταγίς. —
6. Ἀπόκρισις πρὸς ἄσωτον. —
7. Ὁ ἰατρός καὶ ὁ ἀσθενής. —
8. Οἱ τρεῖς μῦς.